

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316010288
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1316010288.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného I. T., pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, č. k. 1T/24/2016-658 z 30. júla 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05. mája 2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovanému I. T., nar. XX.XX.XXXX v N., bytom N., O. č. XX,

u k l a d á

podľa § 216 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods.4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje sa výrok o treste uloženom obžalovanému - rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017 zo dňa 20.09.2017, právoplatným dňa 29.11.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 1T/24/2016 z 30.07.2019 bol obžalovaný I. T. uznaný vinným v bode 1) pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona účinného do 31.07.2019, v bode 2) pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a v bode 3) pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/Trestného zákona, na skutkovom základe, že
v bode 1

1) obž. I. T. spolu s už odsúdeným O. Y._v presne nezistenom čase od 18.30 dňa 14.10.2015 do 09.30 h dňa 15.10.2015 v Z. na D. ulici č. X z areálu spoločnosti Doprastav a. s., Závod Prefa, zo zadnej časti areálu spoločným konaním po vzájomnej dohode odcudzili z portálového manipulačného žeriavu elektrický 4 žilový medený kábel s dĺžkou 70 metrov, ktorý naložili do osobného motorového vozidla

Dacia Sandero striebornej svetlej metalízy s I.: N. XXX T., odviezli do domu na D. ulici, kde z neho sňali pogumovanie a následne ho predali do výkupu druhotných surovín A. M. O. s. r. o. nachádzajúceho sa v obci Tureň 190, čím takto svojim konaním spôsobili poškodenej spoločnosti Doprastav a. s., Závod Prefa so sídlom Bratislava, Drieňová 31, L.: XX XXX XXX, škodu vo výške 560 €, pričom I. T. skutok spáchal napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T 46/2013 zo dňa 26.07.2013 ppl. 19.08.2015 odsúdený pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/Tr. zákona,

v bode

2) hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III č.k. 46T 46/2013 zo dňa 26.07.2013 právoplatného a vykonateľného dňa 19.08.2015 odsúdený za pokračovací prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 Tr. zákona, k trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a dňa 19.08.2015 osobne prevzal výzvu Okresného súdu Bratislava III na nastúpenie do výkonu trestu v lehote do dňa 30.11.2015, napriek tomu, bez vážneho dôvodu sa súdom stanovenej lehote do výkonu trestu odňatia slobody nenastúpil,

3) v čase od 15.00 hod. dňa 27.04.2015 do 16.30 hod. dňa 05.08.2015, si na presne nezistenom mieste si prostredníctvom F. Z., ktorý z rodinného domu v meste Z. na S. ulici č. 4 odcudzil kľúč od osobného motorového vozidla zn. Porsche 911 Carrera bielej farby, I.:BA-XXXIJ, S.: J v hodnote 17.500,-Eur a kľúč od osobného motorového vozidla zn. Smart Roadster Coupe, striebornej metalízy I.: BA-XXXOG, rok výroby XXXX, S.: J v hodnote 5.800,-Eur, zadovážil predmetné kľúče od motorových vozidiel a s týmito vozidlami v čase od 15.00 hod. dňa 27.04.2015 do 16.30 hod. dňa 05.08.2015 jazdil v meste Senec, bez súhlasu vlastníka vozidiel, prokuristu spol. Slovesty s.r.o. U. M.,

Za skutky v bode 1) a 2) mu bol podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h/ písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 26 (dvadsaťšesť) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017 zo dňa 20.09.2017 právoplatného dňa 29.11.2017. ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný I. T. zaviazaný spoločne a nerozdielne spolu s už odsúdeným O. Y., k náhrade škody voči poškodenej spoločnosti Doprastav a.s. závod Prefa, Bratislava, Drieňová XX, L.: 31 XXX XXX, vo výške 560,-Eur.

Za skutok v bode 3) mu bol podľa § 216 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h/ písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 36 (tridsaťšesť) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zrušený výrok o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/46/2013 zo dňa 26.07.2013 právoplatného dňa 19.08.2015' ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods.1 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť Slovesty s.r.o., Bosákova č. 4, Bratislava, L.: XX XXX XXX, s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal obžalovaný po porade s obhajcom odvolanie, pričom uviedol: „zároveň priznávam poškodzovanie cudzieho motorového vozidla ako aj tú škodu.“

Písomným podaním doručeným súdu dňa 06.08.2019 (čl. 669) obžalovaný sa písomne priznal k prečinu poškodzovania cudzej veci a tiež uznal výšku spôsobenej škody, pričom poukázal na to, že už na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.07.2019 sa k tomuto skutku priznal. V ďalšom podaní

(čl. 670-671) namietol pridelenie obhajcu, ktorý mu bol ustanovený súdom, čo zdôvodnil najmä tým, že obhajca bol ustanovený 6 dní pred konaním hlavného pojednávania, namietol, že obhajca nemal preštudovaný spis a nebol znalý pojednávanej veci a preto na pojednávaní požadoval zmenu obhajcu, čomu nebolo vyhovené. Je presvedčený, že týmto konaním súdu boli porušené jeho práva.

Dňa 04.09.2019 boli súdu doručené dôvody odvolania podané obžalovaným (čl. 686-687), v ktorých primárne zopakoval históriu ustanovenia obhajcu pred termínom hlavného pojednávania konaného dňa 30.07.2019 s tým, že vzhľadom na nepripravenosť obhajcu v prejednávanej veci požadoval odročenie hlavného pojednávania a zmenu obhajcu, resp. prehlásil, že obhajcu si zvolí sám, čo zákonný sudca nerešpektoval a vo veci konal a vyhlásil rozsudok.

Ku skutku v bode 1) dal do pozornosti výpoveď poškodeného L. A., ktorý potvrdil, že v objekte videl utekať muža a ženu, k čomu zdôrazňuje, že tým mužom bol O. Y. a ženou V. D., čo preukazuje, že on na mieste nebol. Za tento skutok mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 26 mesiacov a to len preto, že z V. D. sa stala svedkyňa i napriek tomu, že pomáhala pri trestnej činnosti svojmu druhovi O. Y..

Ku skutku 2) doslova uviedol: „...sa dozŕavam a som si aj vedomý toho čo som spravil, že som neporozumel výzve na nástup trestu a že som maril úradný výrok a tým som sa dopustil marenia úradného rozhodnutia.“

Čo sa týka skutku 3) zotrval na tvrdení, že si nebol vedomý toho, že na aute jazdí nezákonne, pretože F. Z. a M. H. mu dali kľúče a doklady od auta zn. Porsche a osobne F. Z. mu dovolil auto používať. Priznal jedine to, že auto poškodil.

Na podklade uvedeného žiada, aby bol rozsudok zrušený a vec vrátená na okresný súd a pridelená inému sudcovi.

V doplnení odvolania (čl. 689), ktorú písomnosť doručil dňa 17.09.2019 dodal, že v zákonnej lehote navrhol predvolať svedka M. S., ktorý podľa obžalovaného by svojou výpoveďou „...značne ovplyvnil rozhodovanie sudcu ako aj výšku trestu“, čo ale sudca okresného súdu zamietol s odôvodnením, že tento dôkaz nie je podstatným. Má za to, že výrok súdu nebol objektívny. Je presvedčený, že v skutku 2) je súdený za jeden skutok a tento rozhodujú dvaja sudcovia (v ďalšej veci je to pod sp. zn. 1T/24/2016) a žiada, aby bola vec vrátená a spojená pod jednu spisovú značku.

Dôvody odvolania poskytol v mene obžalovaného aj jeho obhajca Mgr. Martin Zátopek, ktorý bol obžalovanému vygenerovaný pomocou technických prostriedkov z dôvodu § 37 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, dňa 02.12.2019, ktoré dôvody odvolania boli odvolaciemu súdu doručené dňa 27.12.2019 (čl. 768) a v týchto obhajca dôvodil: „S Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III nesúhlasím, nakoľko som toho názoru, že v rámci konania pred Okresným súdom Bratislava III došlo k viacerým pochybeniam, ktoré predstavujú závažné zásahy do mojich práv ako obžalovaného. V pravom rade došlo konaním súdu k závažnému zásahu do mojich práv na obhajobu, keď mne ustanovený obhajca JUDr. Blaho bol ustanovený v tak krátkej lehote pred samotným pojednávaním, že nemal možnosť si preštudovať spis týkajúci sa skutkov kladených mi za vinu, pričom na osobnom stretnutí len deň pred konaním hlavného pojednávania, ktoré bolo vytýčené na 30.07.2019 nemal môj obhajca vedomosť o všetkých skutkoch, ktoré sa majú prejednávať na hlavnom pojednávaní, Nemohol teda vykonávať obhajobu mojich práv v plnom rozsahu, a tak ako by bolo možné očakávať keby mal možnosť a dostatočnú lehotu oboznámiť sa s kompletným spisovým materiálom. Na základe dohody s mojím obhajcom mal tento požiadať o odročenie hlavného pojednávania za účelom oboznámenia sa s celým spisovým materiálom Na hlavnom pojednávaní však napriek mojej požiadavke, po nátlaku sudcu súhlasil so skrátením lehoty na prípravu hlavného pojednávania. Môj obhajca bez dostatočného poznania spisového materiálu nemohol vykonávať obhajobu v súlade so zákonnými požiadavkami a o tejto skutočnosti ma! vedomosť aj samotný sudca, ktorý však napriek týmto skutočnostiam pojednávania uskutočnil! a rozhodol na ňom o mojej vine vo všetkých prejednávaných skutkoch. Ďalej mám za to, že súd nesprávne a účelovo vyhodnotil výpovede svedkov, keď v prípade skutku uvedeného v Rozsudku pod bodom 1 bral do úvahy len výpovede, ktoré boli v môj neprospech, pričom nezohľadnil podľa môjho názoru výpoveď svedka - poškodeného jednoznačne poukazovala na skutočnosť, že páchatelmi trestného činu mali byť dve osoby- muž a žena. K spáchaniu predmetného skutku sa priznal pán O. Y., z čoho vyplýva, že druhým páchatelom som nemohol byť ja ale musela ním byť osoba ženského

pohlavia. Na mieste bola len jediná osoba ženského pohlavia, pričom existujú pádne dôvody k tomu, aby O. Y. neoznačil túto osobu za spolupáchateľa, a aby sa týmto konaním daná osoba vyhla trestnému stíhaniu. Ako som už uviedol vo vzťahu ku skutku pod bodom 3 som nemal vedomosť o tom, že by som užíval motorové vozidlo nezákonne. Kľúče a doklady som dostal požičané od osôb, ktorým som dôveroval, že sú oprávnené predmetné vozidlo užívať. Vo vzťahu k predmetnému skutku som žiadal o predvolanie a vypočutie svedka M. S., pričom súd ma dostatok času, aby zabezpečil účasť svedka na hlavnom pojednávaní, pričom išlo o svedka, ktorý ma! potvrdiť mnou uvádzané skutočnosti. Súd však vykonanie dôkazu vypočutím svedka M. S. odmietol, čím podľa môjho názoru ďalším spôsobom nezákonne zasiahol do mojich práv obžalovaného. Výsluchom predmetného svedka by boli potvrdené skutočnosti v môj prospech, čím by som mal možnosť preukázať, že z mojej strany skutočne nedošlo k spáchaniu trestného činu, ktorý mi je obžalobou kladený za vinu. Takýmto konaním súdu došlo k porušeniu môjho práva na spravodlivý súdny proces. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti mám za to, že v rámci trestného konania pred Okresným súdom Bratislava III došlo k závažným pochybeniam súdu a k zásahom do zákonom garantovaných práv. Z daného dôvodu žiadam, aby Krajský súd v Bratislave zrušil predmetný Rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec na Okresný súd Bratislava III na opätovné pojednanie a rozhodnutie.“

Trestná vec bola elektronickou podateľňou dňa 23.09.2019 pridelená náhodným výberom do odvolacieho senátu tunajšieho súdu „3To“.

Je nutné dať do pozornosti, že pred samotným vykonaním verejného zasadnutia odvolací súd riešil námietku zaujatosti vznesenú obžalovaným voči konajúcemu senátu ako aj ním podaný návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku inému krajskému súdu.

O týchto podania bolo rozhodnuté nasledovne:

- uznesením tunajšieho súdu konajúci senát pod č.k. 3To/77/2019-740, dňa 12.11.2019, vyslovil, že v prejednávanej trestnej veci obžalovaného nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3Ndt/1/2020 z 22.01.2020 rozhodol, že trestná vec obžalovaného sa Krajskému súdu v Bratislave, neodníma,
- uznesením sp. zn. 1Tos/12/2020 zo dňa 05.02.2020 iný senát tunajšieho súdu - ako nadriadený súd - sťažnosť obžalovaného podanú voči uzneseniu, ktorým sa konajúci senát z rozhodovania v predloženej veci nevylúčil, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradil od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona účinného do 31.07.2019.

(1)Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(3) Odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

b) hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený, alebo...

Podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona

(1) Kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že a) bez vážneho dôvodu nenastúpi výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom,

Podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona

(1) Kto sa zmocní cudzieho motorového vozidla malej hodnoty v úmysle prechodne ho používať, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 c) vo vzťahu k motorovému vozidlu väčšej hodnoty alebo takým činom spôsobí väčšiu škodu, alebo

Podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona Príťažujúcou okolnosťou je to, že páchatel

h) spáchal viac trestných činov,...

m) bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať,...

Podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona

(2) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti pohľadávacích okolností a príťažujúcich okolností.

(4) Ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona Súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona

(1) Ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

(2) Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku Ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 319 Trestného poriadku Odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na verejné zasadnutie sa obžalovaný I. T. nedostavil, upovedomenie o termíne verejného zasadnutia mu bolo doručované na ním uvedenú adresu - Bratislava, O. č. 14, (u pani D. H. - čl. 763) , ktorú oznámil ako kontaktnú adresu pre doručovanie písomností, pričom zásielka bola uložená na pošte, nebola obžalovaným prevzatá v odbernej lehote a preto odvolací súd, v súlade s § 66 ods. 4 Trestného poriadku, považoval zásielku za doručenú.

Pred otvorením verejného zasadnutia odvolací súd preveroval, či sa obžalovaný nenachádza vo výkone väzby, resp., výkone trestu odňatia slobody v inej veci, s negatívnym výsledkom.

V nadväznosti na uvedené súd skonštatoval zánik povinnej obhajoby a preto podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku zrušil opatrenie tunajšieho súdu zo dňa 02.12.2019, č.k. 3To/77/2019-761, ktorým bol obžalovanému ustanovený obhajca práve z dôvodu povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku.

Teda za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku odvolací súd rozhodol, že sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovaného I. T..

Zástupca krajskej prokuratúry na zasadnutí, považujúc rozsudok súdu prvého stupňa za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch, navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Teda na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Z predloženej trestnej veci odvolací súd zistil, že Okresnou prokuratúrou Bratislava III boli podané obžaloby: pod č.k. 1Pv 751/15/1103-15 dňa 11.04.2016, na I. T. (a O. Y.) pre prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona (skutok 1) rozsudku); pod č.k. 2Pv 800/15/1103-10, dňa 18.04.2016, na I. T. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (skutok 2) rozsudku) a pod č.k. 3Pv 102/16/1103-26, dňa 21.03.2017, na I. T. pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona (skutok 3) rozsudku). Dokazovanie pred súdom bolo vykonané výsluchom obžalovaného I. T. a obžalovaného O. Y., poškodeného L. A., U. M. (prokuristu spoločnosti Z. s.r.o.), svedkov V. D., V. O., G. D., F. A., M. H., A. N. a F. Z., prečítaním a oboznámením ostatných listinných dôkazov a rozsudok odôvodnil nasledovne:

-ku skutku1) „Súd skutočnostiam, ktoré v rámci svojej obrany uviedol obžalovaný, vyhodnocujúc jeho výpoveď vo vzájomnom kontexte s výpoveďami všetkých ďalších svedkov ako aj spoluobžalovaného / už právoplatne za predmetný skutok odsúdeného/ O. Y., ktoré spolu racionálne vzájomne korešponujú a vyvracajú tým tvrdenia obžalovaného, neveril. Obrana obžalovaného totiž nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov, pričom súd považuje v tejto súvislosti za dôležité zdôrazniť, že niektoré časti priebehu skutkového deja obžalovaný nepopiera /prítomnosť na mieste činu v rozhodnom čase, vedenie motorového vozidla s naloženými káblami a prítomnosť v zberni surovín/, odmieta však, že by sa na krádeži podieľal a mal vedomosť o tom, že kábel je odcudzený. Tieto skutočnosti však jednoznačne vyplývajú tak z výpovede spoluobžalovaného Y. ako aj ďalších svedkov, ktorí skutočnosti ustálené v skutkovej vete výrokovej časti tohto rozsudku priamo aj nepriamo potvrdili. Výpoveď obžalovaného hodnotí preto súd vzhľadom na vykonaným dokazovaním jednoznačne zistený a ustálený priebeh skutkového deja v celom rozsahu ako účelovú, vedenú jeho snahou zbaviť sa trestnej zodpovednosti za skutok, ktorý mu je kladený za vinu. Výpoveď obžalovaného je navyše úplne vnútorne rozporná, keď na jednej strane uvádza, že na inkriminované miesto prišiel iba preto, aby Y. s V. pomohol vytiahnuť auto z blata a aby ho odšoféroval, na strane druhej však priznáva, že Y. na uvedené miesto odviezol avšak nevedel, že tam ide niečo kradnúť. Napokon, v kontexte kriminálnej minulosti obžalovaného /z 21 prípadov v devätnástich sa jednalo o majetkovú trestnú činnosť vrátane krádeží/ vyznievajú obhajobné tvrdenia obžalovaného /navyše vnútorne logicky rozporné a nekonzistentné/ viac ako absurdne. Obžalovaný je zo skutku usvedčovaný výpoveďami obžalovaného Y. a svedkov V. D., V. O., G. Némethovej a F. A.. Súd vyhodnotením výpovedí menovaných z okolností prípadu ani z ich osôb nezistil žiadne také relevantné skutočnosti, ktoré by výpovednú hodnotu týchto výpovedí akokoľvek znižovali. Tieto výpovede sa bez zásadnejších rozporov v podstatných otázkach priebehu skutku logicky dopĺňajú, čo viedlo súd k tomu, že týmto svedkom uveril a predmetné výpovede považoval za relevantné pre meritórne rozhodnutie.“

-ku skutku 2) „Tvrdenie obžalovaného o tom, že sa v určený deň dostavil do výkonu trestu do Leopoldovskej väznice, avšak nemal doklady a preto ho neprijali, vyvracia správa z ÚVTOS Leopoldov zo dňa 03.03.2016 z obsahu ktorej vyplynulo, že prijímanie väzňov sa vykonáva nepretržite, pričom ak odsúdený príde na nástup trestu bez dokladu totožnosti, službukonajúci vedúci zmeny požiada útvar PZ o vydanie dokladu faxom z informačného systému REGOB a na základe takéhoto dokladu je odsúdený prijatý do výkonu trestu. Pokiaľ odsúdený príde na nástup trestu do iného ústavu na výkon trestu, ktorý nedisponuje nariadením výkonu trestu danej osoby, službukonajúci preverí, či iné ústavy takéto

nariadenie neobdržali. V negatívnom prípade službukonajúci spíše úradný záznam a neprijatí osoby do výkonu trestu. V ÚW a ÚVTOS Leopoldov sa takýto záznam vo vzťahu k osobe I. T. nenachádza. Pokiaľ by sa menovaná osoba dostavila do väznice Leopoldov tak, ako to uvádza odsúdený T. vo svojom vyjadrení, bola by riadne prijatá do výkonu trestu, príkaz Okresného súdu Bratislava III na dodanie do výkonu trestu zo dňa 02.12.2015, ktorý bol realizovaný dňa 08.12.2015 zatknutím obžalovaného T. a jeho dodaním do výkonu trestu odňatia slobody.“

-a ku skutku 3) rozsudok odôvodnil: „Súd na základe takto vykonaného dokazovania ustálil a mal za nepochybne preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti bodu 3) tohto rozsudku a dopustil sa ho obžalovaný I. T.. Podľa názoru súdu súbor vykonaných dôkazov jednoznačne usvedčuje zo spáchania skutku obžalovaného I. T., a súčasne vylučuje inú alternatívu priebehu skutkového deja. Napokon, obžalovaný v priebehu celého trestného konania nepopieral, že by predmetné motorové vozidlá nepoužíval a k tomuto konaniu sa v plnom rozsahu priznal. Táto skutočnosť teda nebola sporná a vyplývala tak z výpovede poškodeného ako aj ostatných svedkov, ktorých výpovede v tomto smere spolu korešpondovali, pričom obžalovaný namietal iba skutočnosť, týkajúcu sa jeho vedomosti o tom, že predmetné motorové vozidlá používa neoprávnene. O tejto, pre možnosť kvalifikácie konania ako trestného činu, zásadnej okolnosti však súd po vykonaní dokazovania nemal žiadne pochybnosti, pričom záver o tom, že obžalovaný vedel, že predmetné motorové vozidlá užíva neoprávnene, súd opiera o nasledovnú argumentáciu: obžalovaný priznal, že používal motorové vozidlá, ale tieto motorové vozidlá používal s platným technickým preukazom, emisnou kontrolou a s originálnym kľúčom, pričom vzhľadom k tomu nemal vedomosť o tom, že pochádzajú z trestnej činnosti. Svedok - poškodený U. M. na hlavnom pojednávaní však potvrdil, že doklady od vozidiel boli vo vozidlách. Tvrdenie obžalovaného, že keďže mal doklady od vozidiel, nemal vedomosť o tom, že ich užíva neoprávnene je preto vo vzťahu k tejto okolnosti irelevantná a úplne absurdná, nakoľko tieto doklady obžalovaný našiel vo vozidlách. Rovnako irelevantné je aj jeho tvrdenie, že nemal dôvod domnievať sa, že motorové vozidlá užíva neoprávnene, keď ho opakovane pri ich užívaní legitimovali policajti, keď v rozhodnom čase, kedy tieto motorové vozidlá obžalovaný používal, poškodený nevedel, že mu vykradli dom a jeho motorové vozidlá niekto používa, preto túto skutočnosť nemohol oznámiť polícii a táto preto nemala dôvod motorové vozidlá obžalovanému v čase, keď ich používal a bol políciou kontrolovaný, zaistiť, obžalovaný ako aj svedok Z. potvrdili, že kľúče od tohto motorového vozidla Porsche dostal obžalovaný svedka Z.. Svedok Z. vo svojej výpovedi uviedol, že tieto kľúče dal obžalovanému v dome, kde ich našiel, je teda zrejmé, že obžalovaný v dome poškodeného bol, čo zapadá tak do kontextu tvrdenia svedkyne V. D., že obžalovaný T. predmetný dom vykradol, ako aj výpovede svedkyne G. D., ktorá uviedla, že od obžalovaného vie, že mal niekedy v júli alebo v auguste 2015 v Senci na Šamorínskej ulici vykradnúť nejaký rodinný dom a dlho tam chodil po veci, svedkyňa G. D. vo svojej výpovedi tiež uviedla, že počula ako obžalovaný rodičom majiteľky domu, v ktorom bývali vravel, že auto má požičané od svojho brata. Pokiaľ by bol teda obžalovaný presvedčený o tom, že motorové vozidlo používa oprávnené, nemal racionálny dôvod o jeho pôvode klamať, svedkyňa M. H. ani svedok Z. nepotvrdili tvrdenie obžalovaného, že Z. pozná majiteľa motorových vozidiel a uvedenú skutočnosť vyvrátil aj poškodený U. M. ktorý uviedol, že osoby M. H. a F. Z. nepozná, podporne k záveru o vedomosti obžalovaného o tom, že vozidlá používa neoprávnene, sa súd na hlavnom pojednávaní, dôsledne pritom rešpektujúc princíp prezumpcie nevinu, oboznámil aj s časťou spisového materiálu Okresného riaditeľstva PZ Senec v trestnej veci vedenej pod CVS: ORP- 581/I-VYS-SC-2015, v ktorej bolo obžalovanému I. T. vznesené obvinenie pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. pre krádež vlámaním do rodinného domu v Senci na Šamorínskej ulici č. X v čase, ktorý pokrýva obdobie, kedy motorové vozidlá z garáže tohto domu neoprávnene používal, ku ktorej krádeži sa v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného obžalovaný T. priznal a podrobne popísal okolnosti priebehu daného skutku. Vzhľadom na vyššie uvedené súd uzatvára, že by bolo úplne iracionálnym a v rozpore s elementárnymi princípmi logiky pripustiť možnosť existencie obrannej verzie obžalovaného založenej na tvrdení o jeho nevedomosti o tom, že predmetné motorové vozidlá užíval neoprávnene.“

Odvolací súd dospel k rovnakému skutkovému zisteniu a právnomu posúdeniu konania obžalovaného ako prvostupňový súd, pretože na základe vykonaných dôkazov možno vyvodiť jasný a ničím nespochybný záver o vine obžalovaného I. T. vo vzťahu ku všetkým skutkom rozsudku.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť. Krajský súd zistil, že skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne aj vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

K odvolacej námietke obžalovaného I. T. a tiež aj obhajcu, ktorý túto námietku obžalovaného prevzal do odôvodnenia odvolania v tom, že hlavného pojednávania konaného dňa 30.07.2019 sa zúčastnil obhajca, ktorý mu bol ustanovený veľmi krátko (cca len 6 dní) pred konaním pojednávania a tento nevenoval veci patričnú pozornosť, odvolací súd zo spisu zistil, že hlavnému pojednávaniu konanému dňa 30.07.2019 predchádzalo pojednávanie, na ktorom sa vykonávali dôkazy a to zo dňa 20.09.2018, kedy obžalovaného obhajoval JUDr. Alexander Filo a pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu zisťovania pobytu svedka F. Spišáka. A. konaním hlavného pojednávania, dňa 10.01.2019 zanikol dôvod povinnej obhajoby a uvedeného dňa, ako aj dňa 24.02.2019, bolo pojednávanie odročené pre neprítomnosť obžalovaného na neurčito.

Obdobne aj termíny dňa 21.03.2019 a 10.04.2019 boli odročené pre neprítomnosť obžalovaného, na ktorého bol dňa 10.04.2019 vydaný príkaz na zatknutie, ktorý bol realizovaný dňa 08.06.2019, pričom obžalovaný bol zo zatknutia prepustený na slobodu.

Na čl. 594 sa nachádza písomnosť obžalovaného doručená súdu dňa 26.06.2019, v ktorej sa domáha ustanovenia obhajcu (z dôvodu povinnej obhajoby). Dňa 27.06.2019 bol obžalovanému ustanovený obhajca JUDr. Marcel Boris, ktorý dňa 16.07.2019 požiadal o oslobodenie spod povinnosti obhajovania, čomu bolo dňa 22.07.2019 vyhovené a opatrením zo dňa 19.07.2019 bol ustanovený (náhodným výberom) obhajca JUDr. Gabriel Bleho, ktorému uvedená skutočnosť bola oznámená aj e-mailom dňa 22.07.2019 o 12,28 hod. Hlavného pojednávania konaného dňa 30.07.2019 sa zúčastnil obžalovaný a jeho obhajca, ktorý súhlasil so skrátením lehoty na prípravu pojednávania. Zo zvukového záznamu vyhotoveného podľa § 61a Trestného poriadku je zrejmé, že obžalovaný predniesol, že si chce na plnú moc zvoliť obhajcu JUDr., Alexandra Filu. Tu odvolací súd konštatuje, že obžalovaný mal dostatočný časový priestor na zvolenie obhajcu, od ktorého chce, aby ho obhajoval a to minimálne od 26.06.2019 (čl. 594), kedy obžalovaný z výkonu väzby požiadal sám o ustanovenie obhajcu, teda neavizoval súdu, že si mieni zvoliť obhajcu podľa vlastného výberu. Tejto požiadavke, o ustanovenie obhajcu, bolo vyhovené a obžalovaného obhajoval JUDr. Gabriel Bleho. Na hlavnom pojednávaní dňa 30.07.2019, podľa zvukového záznamu, ktorý si odvolací súd vypočul, obžalovaný neprotestoval voči ustanovenému obhajcovi, len žiadal o prítomnosť obhajcu JUDr. Alexandra Filu, ktorý ale od obžalovaného plnú moc podpísanú v danom konaní nemal. Na konanom pojednávaní nespochyboval prítomnosť súdom ustanoveného obhajcu, tohto nenamietal ani sa nedomáhal z tohto dôvodu odročiť pojednávanie. Navyše uviedol, že chce aby sa vec už konečne rozhodla. Naopak bol to práve obhajca, ktorý navrhol odročiť pojednávanie, ale z dôvodu, že sa voči obžalovanému vedie ďalšie trestné konanie a teda súd má vyčkať na rozhodnutie v inej veci.

Zo zvukovej nahrávky ako aj vyhotovenej zápisnice z pojednávania je tiež zrejmé, že obžalovanému bola zo strany obhajcu poskytnutá primeraná odborná pomoc, adekvátne bolo realizované právo obžalovaného na obhajobu. Inak povedané odvolací súd z rozvedeného nezistil porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Čo sa týka argumentácie a obhajobných tvrdení obžalovaného I. T. k jednotlivým skutkom, odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov (v bode 1) prečinu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/Trestného zákona účinného do 31.07.2019, v bode 2) prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/Trestného zákona a v bode 3) prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/Trestného zákona), je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania

vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to, odvolací súd v otázke skutkových zistení, odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil (už vyššie citované). Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia a ich podrobnejšie rozvedenie by bolo len mechanickým opakovaním správnych záverov prvostupňového súdu.

Nadriadený súd sa vzhľadom na vyššie rozvedené obmedzí len na konštatovanie, že žalované konanie obžalovaného v skutku 1) je preukázané jednak výpoveďou spoluobžalovaného O. Y., ktorý na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine a vo svojej výpovedi usvedčil z protiprávneho konania aj obžalovaného I. T.a. Už odsúdený O. Y. jasne uviedol, že auto šoféroval obžalovaný I. Ferenčák a popísal spôsob ako bol skutok spáchaný, s ktorou výpoveďou korešponduje aj výpoveď svedkyne V. D. a svedka L. A., ktorý potvrdil, že počul štartovať auto a videl k autu dve bežiacie osoby (muža a ženu), tj. je zrejmé, že v danom čase vozidlo šoféroval obžalovaný tak ako to uvádza O. Y. a V. D.. Tieto výpovede usvedčujúce obžalovaného sú podporované aj ďalšími dôkazmi - výpoveďami svedkov V. O., G. D. a F. A., ktoré jednotlivo aj vo svojom súhrne výrazne spochybňujú obranné tvrdenia obžalovaného.

Čo sa týka skutku 2) jasne bolo odôvodnené prečo súd prvého stupňa neuveril obrane obžalovaného, ktorú aj odvolací súd, v kontexte s preukázanými skutočnosťami, považuje za nevierohodnú. Je jasne preukázané, že obžalovaný nerešpektoval výzvu na nástup výkonu trestu a jeho tvrdenie, že mienil výkon trestu nastúpiť v Leopoldove, ale ho „z výkonu trestu vyhodili“ skutočne je nutné vyhodnotiť ako neveriteľné.

Ak ohľadne skutku 3) obžalovaný priznáva, že autami jazdil a tieto používal, ale nemal vedomosť o tom, že tak koná neoprávnené, pretože kľúče od vozidiel odstal aj dokladmi od F. Z., je potrebné uviesť, že s vyjadreniami a obranou obžalovaného sa zodpovedne vysporiadal prvostupňový súd, ktorý odpovedal na všetky námietky obžalovaného v naznačenom smere a s týmito sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a považuje ich za správne, pretože vychádzajú z dôkazov vykonaných pred súdom, akcentujúc najmä výpoveď svedka F. Z..

Teda okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy a na základe týchto rozhodol napadnutým rozsudkom. V odôvodnení, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného I. T. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým, správne a zodpovedne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu (str. 5, 10 a 14-16). Súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom v rovine procesnej, dôkazno-hodnotiacej i v rovine právnej kvalifikácie.

Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z dôvodov súdu prvého stupňa napadnutého rozsudku ohľadne obžalovaného - už vyššie v tomto rozhodnutí citovaných, jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, v ktorej v podstate naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I.ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III.ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III.ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III.ÚS 877/2016 z 13.12.2016)

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolačný súd k naznačenému uzatvára, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdneho trestného činu - pre prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona účinného do 31.07.2019, v bode 2) pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a v bode 3) pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Súd prvého stupňa rozhodnutie o druhu a výmere trestu odôvodnil nasledovne: „O osobe obžalovaného z odpisu registra trestov súd zistil, že bol v minulosti 21 krát súdne potrestaný, z toho 19 krát pre majetkovú trestnú činnosť. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 46T/28/2019 zo dňa 19.03.2019, pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák. Z výpisu registra priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ dva krát prejednávaný pre priestupok na úseku majetku a 15 krát na úseku dopravy. Obžalovaný je bez pracovného pomeru, slobodný a bezdetný. Súd pri úvahe o druhu a výške trestu pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zákona, prihliadol u obžalovaného na spôsob spáchania činov ktorých sa dopustil, ich následky a priame úmyselné zavinenie obžalovaného. Súd tiež prihliadol na prevládajúci pomer príťažujúcich okolností z dôvodu neexistencie poľahčujúcich okolností a zistenie dvoch príťažujúcich okolností, keďže obžalovaný jednak spáchal viac trestných činov /vo vzťahu ku skutkom v bode 1) a 2) rozsudku prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/Tr. zákona, prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/Tr. zákona a prečin zatajenia veci v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 236 ods. 1 Tr. zák., keďže súd ukladal úhrnný aj súhrnný trest, a vo vzťahu ku skutku v bode 3) rozsudku prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 1, ods. 2 písm. c/Tr. zákona a prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/Tr. zákona a iné, keďže súd ukladal súhrnný trest/ a jednak bol už v minulosti za trestný čin odsúdený /pri tejto príťažujúcej okolnosti súd neprihliadol u obžalovaného na odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/46/2013 zo dňa 26.07.2013, ktoré bolo dôvodom prísnejšej právnej kvalifikácie skutku obžalovaného v zmysle § 212 ods. 3 písm. b) Tr. zák., nakoľko v zmysle ustanovenia § 38 ods. 1 nemožno ako na príťažujúcu okolnosť prihliadnúť na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, ale pri konštatovaní záveru o príťažujúcej okolnosti teda o tom, že obžalovaný bol už v minulosti za trestný čin odsúdený, vychádzal z jeho predchádzajúcich odsúdení pre trestné činy krádeže/. Súd rovnako prihliadol aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Vyhodnotením týchto skutočností súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného, v rámci tak individuálnej prevencie ako aj z hľadiska výchovného pôsobenia trestu na ostatných členov spoločnosti, je nevyhnutné pôsobiť na neho represívnymi trestami odňatia slobody. Je zrejmé, že obžalovaného ani opakovaný výkon trestu odňatia slobody neodradil od ďalšieho páchania najmä majetkovej trestnej činnosti a teda tresty u obžalovaného nespĺnili žiadny, najmä svoj výchovný účel. Podľa názoru súdu preto práve iba opätovná izolácia od spoločnosti obžalovaného možno prijme k tomu, aby si konečne dostatočne uvedomil dôsledky svojho protispoločenského konania /v tomto smere však súd vyjadruje vo vzťahu k obžalovaného hlbokú skepsu/. Z týchto dôvodov súd za skutky v

bode 1) a 2) rozsudku vzhľadom k tomu, že obžalovaný žalované trestné činy spáchal pred vyhlásením odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa za iný jeho trestný čin /rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017 zo dňa 20.09.2017 právoplatný dňa 29.11.2017/, obligatórne pri uložení trestu postupoval jednak v zmysle § 41 ods. 1 a súčasne § 42 ods. 1 Tr. zák. a uložil obžalovanému úhrnný a súhrnný trest podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu, teda trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, v tomto prípade trestný čin podľa § 20 k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/Tr. zákona. Z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností súd v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu /na 16 mesiacov/ a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 26 mesiacov s jeho zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Súd súčasne vzhľadom k uloženiu súhrnného trestu zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T 23/2017 zo dňa 20.09.2017 právoplatného dňa 29.11.2017. Pri uložení trestu vo vzťahu ku skutku v bode 3) rozsudku súd vzhľadom k tomu, že obžalovaný predmetný skutok spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin /trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T 46/2013 zo dňa 26.07.2013 právoplatný dňa 19.08.2015/, postupoval pri uložení súhrnného trestu za všetky jeho trestné činy podľa zásad na ukladanie úhrnného trestu a preto mu uložil súhrnný trest podľa ustanovenia § 216 ods. 2 Tr. zák., teda ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Vzhľadom k prevahe priťažujúcich okolností súd obligatórne v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu /na 28 mesiacov/ a uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov. Súd súčasne vzhľadom k uloženiu súhrnného trestu zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T 46/2013 zo dňa 26.07.2013 právoplatný dňa 19.08.2015. Podľa názoru súdu tresty, ktoré boli obžalovanému uložené sú dostatočné, adekvátne a spravodlivé a splnia svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.“

Čo sa týka výroku o uložení treste, odvolací súd zaznamenal pochybenie okresným súdom v neprospech obžalovaného I. T.. K tomuto primárne krajský súd konštatuje, že úvahy okresného súdu o uložení súhrnného trestu je nutné považovať za správne, avšak nie sú správne úvahy v otázke súbehu trestnej činnosti v jednotlivých odsúdeniach a následne konečného záveru, ku ktorému odsúdeniu prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu a teda zrušenie výroku o treste.

Totíž prvostupňový súd uložil dva tresty a to za skutky 1) a 2) rozsudku uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 26 (dvadsaťšesť) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017 zo dňa 20.09.2017, právoplatného dňa 29.11.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a za skutok 3) rozsudku uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 (tridsaťšesť) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste uloženom obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/46/2013 zo dňa 26.07.2013 právoplatného dňa 19.08.2015 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, avšak vzhľadom na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. 59 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 7/2018, podľa ktorého „Časovým rozhraním medzi viacčinným súbehom trestných činov a trestnoprávnou recidívou je v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona moment vyhlásenia súdom prvého stupňa prvého odsudzujúceho rozsudku za niektorý z trestných činov (skutkov) toho istého páchatela; taký účinok má podľa § 353 ods. 8 Trestného poriadku aj doručenie trestného rozkazu obvinenému. Pri pokračovacom trestnom čine, ak konanie páchatela pri niektorom z čiastkových útokov tohto činu časovo prekročí moment uvedený v predchádzajúcej vete, pokračovací trestný čin je spáchaný ako trestnoprávna recidíva. Na účinok uvedený v predchádzajúcom odseku nemá vplyv, ak je rozsudok súdu prvého stupňa zrušený súdom vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravnom prostriedku alebo ak dôjde k zrušeniu trestného rozkazu zo zákona na základe podaného odporu (§ 355 ods. 10 Trestného poriadku), pokiaľ v ďalšom priebehu trestného konania dôjde k právoplatnému odsúdeniu za dotknutý trestný čin“, mal byť súhrnný trest ukladaný len k odsúdeniu Okresným súdom Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017 a to z nasledovných dôvodov:

V konkrétnom prípade obžalovaný skutky v preskúmanavej trestnej veci spáchal nasledovne: dňa 05.08.2015 spáchal skutok 3) rozsudku, dňa 15.10.2015 skutok 1) a dňa 30.11.2015 sa dopustil skutku 2) rozsudku (právne kvalifikovaných podľa napadnutého rozsudku).

Čo sa týka odsúdenia za skutok 3) napadnutého rozsudku bol prvostupňovým súdom nesprávne ukladaný ďalší súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Bratislava III sp. zn. 46T/46/2013 z 26.07.2013, právoplatný 19.08.2015, pretože skutkov v odsúdení sp. zn. 46T/46/2013 sa obžalovaný dopustil v roku 2011 (v období od 15.01.2011 do 03.11.2011 - právne kvalifikovaných ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona a iné), o ktorých bolo rozhodnuté trestným rozkazom, ktorý bol obžalovanému oznámený/doručený dňa 25.10.2013 (i keď nadobudol právoplatnosť až dňa 19.08.2015). Podstatným a významným, z pohľadu vyššie citovaného stanoviska NS SR, je teda skutočnosť, že trestný rozkaz bol obžalovanému oznámený/doručený dňa 25.10.2013 a teda akýkoľvek súbeh trestných činov (budúcich - spáchaných po dátume oznámenia/doručenia trestného rozkazu) je týmto oznámením/doručením prerušený a nie je možný. Z uvedeného dôvodu nebolo potom možné akceptovať záver prvostupňového súdu v otázke uloženia trestu za skutok 3) a v nadväznosti aj zrušenie výroku o treste uloženom vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/46/2013 tak ako rozhodol okresný súd.

Je však, podľa názoru odvolacieho súdu, jednoznačne zrejmý a preukázaný súbeh trestných činov v preskúmanavej trestnej veci so skutkom, pre ktorý bol obžalovaný odsúdený vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017 tak ako čiastočne správne ustálil prvostupňový súd v treste uloženom za skutky 1) a 2).

Teda z pripojených spisov a predloženého rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017 je zistiteľný nasledovný súbeh trestných činov: obžalovaný I. T. sa skutkov v prejednávanej veci dopustil v dňoch 05.08.2015 (skutok 3)), 15.10.2015 (skutok 1)) a 30.11.2015 (skutok 2)). Z doteraz platnej judikatúry vyplýva, že súd je povinný uložiť páchatelovi súhrnný trest za všetky trestné činy, ktoré boli spáchané skôr než bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin páchatel'a (NR St 27/1962), pričom viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi spáchaním časovo prvého z nich a časovo posledného z nich, nebol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok/oznámený trestný rozkaz (stanovisko NS SR č. 59 publikované v zbierke č. 7/2018 a primerane jud. 8/1974).

V prejednávanej veci tak mohlo byť o uložení súhrnného trestu uvažované len vo vzťahu k prvému nasledujúcemu odsúdeniu Okresným súdom Bratislava III sp. zn. 46T/23/2017, v ktorom smere toto pochybenie odvolací súd napravil. Totiž je zrejmé, že medzi spáchaním časovo prvého z trestných činov dňa 05.08.2015, a nasledujúcich v dňoch 15.10.2015 a 30.11.2015 - našich prejednaných skutkov a skutku, pre ktorý bol odsúdený vo veci sp. zn. 46T/23/2017, ktorý bol spáchaný dňa 06.12.2015, nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci rozsudok (v poradí prvý bol vyhlásený tj. oznámený trestný rozkaz až dňa 16.12.2015 vo veci sp. zn. 3T/230/2015) tj. obžalovaný nebol varovaný vyhlásením odsudzujúceho rozsudku/oznámením trestného rozkazu a preto prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu za viacčinný súbeh, nakoľko o všetkých zbíhajúcich sa trestných činoch rozhoduje v spoločnom konaní.

Je zrejmé, že nemohol a ani neexistoval súbeh trestných činov vedených pod sp. zn. 46T/46/2013, pretože už oznámením/doručením trestného rozkazu vo veci sp. zn. 46T/46/2013 bol tento súbeh prerušený, obžalovaný bol týmto trestným rozkazom varovaný a teda sa nejedná o súbeh trestných činov, ktorý je nutným predpokladom uloženia súhrnného trestu. Avšak súbeh trestných činov v preskúmanavej trestnej veci bol jednoznačne ustálený vo vzťahu ku skutku, pre ktorý bol obžalovaný odsúdený Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 46T/23/2017.

Toto naznačené pochybenie mohol krajský súd korigovať a napraviť, pretože sa jednalo o rozhodnutie v prospech obžalovaného, i keď obživo odsúdenie vo veci Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46T/46/2013, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, ale v konečnom dôsledku zmena výroku o treste odvolacím súdom nezhoršila celkové postavenie odsúdeného, tj. modifikovaniu trestu krajským súdom nebránila zásada zákaz reformatio in peius.

Inak povedané, oproti dvom uloženým trestom vo výmere 26 mesiacov a 36 mesiacov, odvolací súd uložil obžalovanému jeden súhrnný trest vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, a keďže sa jedná o trest súhrnný, do tohto bude započítané odsúdenie uložené rozsudkom sp. zn. 46T/23/2017.

Pri posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností odvolací súd konštatuje, že nezistil ani jednu poľahčujúcu okolnosť a v zhode so súdom prvého stupňa zistil a ustálil priťažujúce okolnosti a to podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona, tj. spáchal viac trestných činov (bol ukladaný trest súhrnný) a podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, tj. bol už za trestný čin odsúdený; súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať (súd prihliadol na ďalšie odsúdenia obžalovaného).

Teda pri ukladaní súhrnného trestu za vyššie konkretizovaný viacčinný súbeh krajský súd vychádzal z absorpčnej zásady zakotvenej v ustanovení § 41 ods. 1 Trestného zákona a obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody za trestný čin najprísnejšie trestný- prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods. 2 Trestného zákona (v základnej trestnej sadzbe 1 rok až 5 rokov) zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby o jednu tretinu podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona a s poukazom na toto ustanovenie bola určená trestná sadzba pre uloženie súhrnného trestu odňatia slobody v rozpätí od 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov, v ktorom rozpätí trest ukladal.

Pre ukládanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Jednotlivé trestné činy podľa zákonom ustanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia rozdeľuje Trestný zákon na prečiny a zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto rozdeleniu zodpovedá možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, keďže podľa § 34 ods. 2 a 6 Trestného zákona, páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom jednotlivé druhy tresty možno uložiť samostatne alebo aj viac trestov popri sebe, avšak za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd vždy uložiť aj trest odňatia slobody.

Vzhľadom k vyššie rozvedenému je potom toho názoru, že trest odňatia slobody, ktorý obžalovanému I. Ferenčákovi uložil vo výmere 3 (tri) roky a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, je trestom primeraným, zákonným a predovšetkým takým, ktorý dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd rozhodol tak ako je citované vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.